

PARAULES DE VIDA

Missioners de la Misericòrdia

Diumenge que ve celebrem en l'Església universal el Dia del Domund, la jornada anual en la qual d'una manera especial els cristians de tot el món recordem els missioners, preguem per ells i col·laborem amb la nostra aportació econòmica a les necessitats de les esglésies dels països on estan treballant i entregant la seua vida al servei de l'Evangelí.

Aquest any el Domund s'emmarca en la celebració de l'any de la vida consagrada. Quan contemplem la realitat de les missions en l'Església, tant en els segles passats com en el moment actual, hem de reconèixer que sense la generositat de tantes persones consagrades l'Evangelí no s'hauria estès tant en el nostre món. De fet, dels 26 missioners i missioneres que han nascut en la nostra diòcesi i que actualment estan treballant en països de missió, excepte un sacerdot diocesà i tres laics, tots els altres són religiosos o religioses. I si mirem la història de la nostra Església diocesana, hem d'agrair els testimonis de santedat d'alguns missioners religiosos que van entregar la seua vida anunciant l'Evangelí: Sant Pere Màrtir Sans, d'Ascó; Sant Francesc Gil de Frederic, de Tortosa; i el beat Jacint Orfanell, nascut en la Jana. En el compromís mis-

sioner, la vida consagrada ha donat sempre testimoni d'entrega al Senyor i de servei a l'Evangelí. I açò té una explicació: quan major és la generositat d'algú amb el Senyor, major és la seua entrega al servei de l'Evangelí i en favor dels altres.

Se celebra també enguany el 50è aniversari de l'aprovació i promulgació del Decret *Ad gentes* del Concili Vaticà II, sobre l'activitat missionera de l'Església. No hem d'oblidar que el Concili va ser un moment d'il·lusió i un esdeveniment de gràcia per a tota l'Església. El decret ens va ajudar a adonar-nos que el compromís missioner no és únicament qüestió d'uns pocs cristians que han decidit anar a països llunyans per donar a conèixer Crist, sinó que és una tasca en la que ha d'implicar-se tota l'Església: tots estem cridats a col·laborar en l'anunci de l'Evangelí, perquè Crist siga conegut i estimat per tots els homes. Tenim la certesa que si el nostre món estima més a Jesucrist serà cada dia més digne de l'home. El decret va suscitar en tota l'Església l'entusiasme per les missions i el desig de col·laborar en l'obra missionera de l'Església. Possiblement eixa il·lusió ha decaigut un poc en els nostres pobles i ciutats. Demanem al Senyor que no decaiga en les nostres comunitats eixe entusiasme per l'anunci de l'Evangelí.

Convocats pel papa Francesc, ens estem preparant per la celebració del Jubileu de la Misericòrdia. Anunciar l'Evangelí és anunciar que Déu, en el seu Fill Jesucrist, ha tingut misericòrdia de tots els homes. L'anunci de la Bona Notícia de la Salvació, que és la major obra de misericòrdia, sempre va acompanyada dels signes i les obres de misericòrdia cap als més pobres. No hi ha cap de les 14 obres de

misericòrdia que no estiga present en les missions. Els missioners possibiliten que la misericòrdia de Déu siga experimentada pels més pobres del nostre món, i ho fan de la manera més generosa que podem imaginar: entregant la seua vida. Ajudem-los amb la nostra oració i amb la nostra generositat econòmica.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La no-violència de Gandhi (i II)

La pràctica de la no-violència va més enllà de la resistència passiva, del no fer mal i exigeix, fins i tot, la compassió que auxilia activament els éssers que pateixen. Par-teix de la benvolença i de la compassió i això li fa fer un pas més lluny que la mera resistència.

Gandhi elabora una teoria i un mètode que aplicarà, de manera sistemàtica, en l'àmbit de les estructu-

res socials, polítiques i econòmiques.

Va ser a Sud-àfrica on Gandhi va fer les seves primeres experiències de la no-violència. De retorn al seu país, va emprendre la tasca d'aplicar els seus mètodes a la lluita per la independència. En 1920 va fer la primera campanya de desobediència civil. No es tractava d'una mera resistència passiva. La resistència passiva

—deia— ha estat concebuda com l'arma dels dèbils i no exclou l'ús de la força o de la violència per assolir el seu objectiu. En canvi, la desobediència civil ha estat concebuda com l'arma dels forts entre els forts i exclou qualsevol forma de violència.

I citava dos exemples antics: el profeta Daniel i el filòsof grec, Sòcrates. Un i altre, segons Gandhi, són

exemples perfectes de la no-violència, perquè havien lluitat per la veritat exposant la seva vida per ella, amb la sola força de l'amor.

La no-violència és, doncs, una actitud vital, una ascesi, que no es reserva a les elits, sinó que és patrimoni de tot un poble víctima de lleis injustes.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Misioneros de la Misericordia

El próximo domingo celebramos en la Iglesia universal el Día del Domund, la jornada anual en la que de un modo especial los cristianos de todo el mundo recordamos a los misioneros, rezamos por ellos y colaboramos con nuestra aportación económica a las necesidades de las iglesias de los países donde están trabajando y entregando su vida al servicio del Evangelio.

Este año el Domund se enmarca en la celebración del año de la vida consagrada. Cuando contemplamos la realidad de las misiones en la Iglesia, tanto en los siglos pasados como en el momento actual, hemos de reconocer que sin la generosidad de tantas personas consagradas el Evangelio no se habría extendido tanto en nuestro mundo. De hecho, de los 26 misioneros y misioneras que han nacido en nuestra diócesis y que actualmente están trabajando en países de misión, excepto un sacerdote diocesano y tres laicos, todos los demás son religiosos o religiosas. Y si miramos la historia de nuestra Iglesia diocesana, debemos agradecer los testimonios de santidad de algunos misioneros religiosos que entregaron su vida anunciando el Evangelio: Sant Pere Màrtir Sans, de Ascó; Sant Francesc Gil de Frederic, de Tortosa; i el beato Jacinto Orfanell, nacido en la Jana. En el compromiso misionero, la vida consagrada ha dado siempre testimonio de entrega al Señor y de servicio al Evangelio. Y esto tiene una explicación: cuando mayor es la generosidad de alguien con el Señor, mayor es su entrega al servicio del Evangelio y en favor de los demás.

Se celebra también este año el 50 aniversario de la aprobación y promulgación del Decreto *Ad gentes* del Concilio Vaticano II, sobre la actividad misionera de la Iglesia. No debemos olvidar que el Concilio fue un momento de ilusión y un acontecimiento de gracia para toda la Iglesia. El decreto nos ayudó a caer en la cuenta de que el compromiso misionero no es únicamente cuestión de unos pocos cristianos que han decidido ir a países lejanos para dar a conocer a Cristo, sino que es algo en lo que debe implicarse toda la Iglesia: todos estamos llamados a colaborar en el anuncio del Evangelio, para que Cristo sea conocido y amado por todos los hombres. Tenemos la certeza de que si nuestro mundo ama más a Jesucristo será cada día más digno del hombre. El decreto suscitó en toda la Iglesia el entusiasmo por las misiones y el deseo de colaborar en la obra misionera de la Iglesia. Posiblemente esa ilusión ha decaído un poco en nuestros pueblos y ciudades. Pidamos al Señor que no decaiga en nuestras comunidades ese entusiasmo por el anuncio del Evangelio.

Convocados por el papa Francisco, nos estamos preparando para la celebración del Jubileo de la Misericordia. Anunciar el Evangelio es anunciar que Dios, en su Hijo Jesucristo, ha tenido misericordia de todos los hombres. El anuncio de la Buena Noticia de la Salvación, que es la mayor obra de misericordia, siempre va acompañada de los signos y las obras de misericordia hacia los más pobres. No hay ninguna de las 14 obras de misericordia que no esté presente en las misiones. Los misioneros posibilitan que la misericordia de Dios sea experimentada por los más pobres de nuestro mundo y lo hacen de la manera más generosa que podamos imaginar: entregando su vida. Ayudémosles con nuestra oración y con nuestra generosidad económica.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Reunió del Sr. Bisbe amb els arxiprestos i delegats

Començant ja el nou curs va tenir lloc el proppassat dijous, 17 de setembre, una reunió del Sr. Bisbe, don Enrique, amb els arxiprestos i delegats diocesans, una vintena en total, a la Casa d'Espiritualitat de St. Enric d'Ossó a Jesús-Tortosa.

La reunió ja havia estat acordada i programada des d'abans d'acabar el passat curs. El motiu que va estar en el centre de la

jornada va ser el pròxim inici de l'Any de la Misericòrdia eix vertebral de la pastoral de l'Església universal durant el proper any.

Les línies d'acció d'acord amb la Butlla de convocatòria del papa Francesc, esperant els materials concrets i les disposicions que prompte es faran des de la Santa Seu, les possibles maneres d'organitzar els pelegrinatges jubilaris a la Catedral orga-

nitzades per cada arxiprestat, deixant un marge ampli a les necessitats i possibilitats que es vegin per a cada grup. Les jornades de cada delegació diocesana i la seva ubicació en el calendari per anar fent un tauler diocesà que ens ajudi a saber per poder participar i organitzar altres esdeveniments. La publicitat d'aquest any i la seva acollida per part dels pobles de Déu.

Aquests i d'altres van ser els temes que es van tractar en la reunió deixant a cada persona, d'acord amb la missió que té confiada, els aspectes que li corresponen en l'organització o desenvolupament d'aquest temps de gràcia que l'Església ens ofereix.

Convivències d'inici de curs del Seminari Major Interdiocesà

Els dies 8, 9 i 10 de setembre ha tingut lloc al Seminari de Vic, l'habitual trobada d'inici de curs 2015-2016 dels seminaristes que aquest curs conviuran al Seminari Major Interdiocesà, de les set diòcesis de la Tarraconense.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

Els germans

Germà i germana són paraules que el cristianisme estima molt. El vincle fraternal té un lloc especial en la història del poble de Déu. El salmista canta la bellesa de la relació fraternal: «Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans!» [Sl 133 (132),1]. I això és cert, la fraternitat és bonica. Jesucrist va portar a la plenitud fins i tot aquesta experiència humana de ser germans i germanes, assumint-la en l'amor trinitari i potenciant-la de tal manera que vagi molt més enllà dels vincles de parentiu i pugui superar qualsevol mur d'estranyesa.

Sabem que quan la relació fraternal es malmet, quan s'arruïna

la relació entre germans, s'obre el camí cap a experiències doloroses de conflicte, de traïció, d'odi. El relat bíblic de Caïn i Abel constitueix l'exemple d'aquest resultat negatiu. La ruptura del vincle entre germans és una cosa lletja i dolenta per a la humanitat.

El vincle de fraternitat que es forma en la família entre els fills, si es dona en un clima d'educa-

ció obert als altres, és la gran escola de llibertat i de pau. En la família, entre germans s'aprèn la convivència humana, com s'ha de viure en societat. La fraternitat en la família resplendeix de manera especial quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb què s'envolta el germanet o germaneta més dèbils, malalts o amb discapacitat.

Tenir un germà, una germana que t'estima és una experiència forta, impagable, insubstituïble. Avui més que mai cal tornar a posar la fraternitat al centre de la nostra societat tecnocràtica i burocràtica.

(Dimecres, dia 18 de febrer de 2015.)

Celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer

Com tots els anys, l'Associació de Familiars d'Alzheimer de les Terres de l'Ebre, celebrà el Dia Mundial dedicat a aquesta malaltia.

El dia 17 de setembre, tingué lloc a la parròquia dels Dolors de Tortosa, una Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent i concelebrada pels dos sacerdots de la parròquia, Mn. Insa i Mn. Vilanova i el delegat episcopal de la Pastoral de la Salut, Mn. Bajo. Aquesta Eucaristia se celebra cada any pregant per tots els malalts, cuidadors i amics que al llarg del darrer any han estat traspassats a la Casa del Pare.

L'assistència entre alguns malalts, familiars, cuidadors, amics i membres de l'Associació fou nombrosa.

El Sr. Bisbe començà l'homilia comentant l'Evangeli del dia (Lc 7,36-50): «Un fariseu va invitar Jesús a menjar amb ell... Hi havia al poble una dona que era pecadora...»

En el fons, la mentalitat dels fariseus és que aquesta dona no era estimada per Déu, perquè era una pecadora i no era mereixedora d'aquest amor. Però, això és no conèixer què és l'amor de Déu. Un amor que és per a les persones que més el necessiten i trenca tots els esquemes humans. Els més estimats per Déu són aquells que més necessitats estan del seu amor i que el món no enveja, com les que per les seues malalties arriben a perdre la consciència, inclús dels qui tenen al davant.

Mirem sempre aquests malalts amb ulls de fe i que l'Eucaristia ens done la força necessària per poder

dir: Senyor, he de seguir estimant els més necessitats. Que així sigue.

En finalitzar la Missa vam passar al Saló Parroquial on tots els assistents vam compartir un berenar, mentre dos membres del conjunt «Riu de so» ens van obsequiar amb algunes de les seues cançons.

Continuant amb la celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer, el dissabte 18, van tenir lloc a la Cambra de Comerç, dues xerrades. El Sr. Alcalde, Ferran Bel i el sots president d'AFATE, Sr. Josep Gasulla, van presentar els conferenciants: Sr. Jesús Rodrigo, director executiu de CEAFA, que parlà sobre «Alzheimer, perspectives de futur» i la Dra. Maria José Roselló, experta en nutrició i dietètica, sobre «Cuidar els malalts i els cuidadors amb una dieta rica en minerals».

La cloenda fou a càrrec de la Sra. Anna Algueró, presidenta d'AFATE.

Els malalts d'Alzheimer necessiten molt ajut i cal caminar al seu costat.

Maria Joana Querol

OCTUBRE MISSIONER

«Crec en la comunió dels sants»

Cada diumenge recitem de memòria aquesta frase del nostre símbol de la fe, del nostre «credo». Comunitat de creients, formant un sol cos amb Crist com a cap, tot allò que som i fem afecta a tot el cos. En aquesta segona setmana d'octubre les Obres Missionals Pontificies ens recorden que l'extensió del Regne és tasca de tot creient. Totes les nostres obres i paraules han d'anar encaminades a dur a terme la missió de Crist.

Els nostres sacrificis i les pròpies renúncies s'uneixen, per aquesta comunió dels sants, a les dels nostres missioners, a les seves tasques i al seu apostolat. Tot allò que fem de bé en el silenci del nostre cor, té una transcendència més enllà de la nostra situació concreta i personal. Ens unim a les accions més com-

plexes i difícils d'aquells germans nostres que l'Església, de manera específica, ha enviat a la missió «ad gentes», a predicar a aquells que encara no han sentit parlar mai de Crist, la bona notícia.

Siguem, doncs, nosaltres també petites llums d'aquesta bona notícia. Construïm en casa nostra, en el nostre treball, en el nostre barri, poble o ciutat aquest Regne inaugurat per Jesús. Siguem ferment de llavors en el nostre entorn, des de l'estima als nostres germans, als més dèbils d'entre nosaltres.

Aquesta tasca nostra s'unirà per la força de l'Esperit a la tasca dels nostres missioners. Un sol cos amb una única missió encomanada pel Pare.

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

► Dijous 15:

—Tortosa, Col·legi Teresià, 9.15 h, Missa.

—Amposta, Monestir Sagrat Cor de Jesús, 18 h, clausura 5è centenari del naixement de santa Teresa.

► Divendres 16:

—Les Cases d'Alcanar, 19 h, Confirmacions.

► Dissabte 17:

—Bot, 19 h, Confirmacions.

► Diumenge 18:

—Alcalà de Xivert, 11.30 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ Dilluns (lit. hores 4a setm.) [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafí de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dimarts. [Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Caledònia, verge.

14. ■ Dimecres. [Rm 1,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I,

papa (217-222) i màrtir; sant Just, bisbe; santa Fortunata, verge i màrtir.

15. □ Dijous. [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Divendres. [Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7]. Sant Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa de Paray-le-Mo-

nial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.

17. ■ Dissabte. [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.). [Is 53,110-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45]. St. Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

Diumenge XXVIII de durant l'any

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La preferència a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

► Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, Què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destrèir l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se'n anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

► Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 7,7-11)

Por eso supliqué, y me fue concedida la prudencia; oré, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a los cetros y a los tronos, y en su comparación tuve en nada la riqueza. Ni la comparé a piedra inestimable, pues todo el oro en su presencia es un poco de arena, como lodo es reputada la plata ante ella. La amé más que a la salud y la belleza y preferí su posesión a la misma luz, porque su resplandor es inextinguible. Me vinieron con ella todos los bienes, pues ella tenía en sus manos una riqueza incalculable.

► Salmo responsorial (89)

R. *Sáclanos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Enséñanos a contar nuestros días / para que adquiramos un corazón sabio. / Vuelve con nosotros, Señor. / ¿Hasta cuándo? Ten piedad de tus siervos.

Liñanos de tu amor por la mañana / para que vivamos alegres y contentos todos nuestros días, / conviérte en alegría los días en que nos castigaste, / los años en que padecimos las desgracias, / manifiesta tus obras a tus siervos / y tu esplendor a sus hijos. R.

La bondad del Señor, nuestro Dios, / esté con nosotros. / Haz prosperar la acción de nuestras manos; / sí, haz prosperar la acción de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 4,12-13)

La palabra de Dios es viva y eficaz y más aguda que espada de dos filos; ella penetra hasta la división del alma y del espíritu, de las articulaciones y de la médula, y es capaz de juzgar los sentimientos y los pensamientos. Y no hay criatura alguna que esté oculta ante ella, sino que todo está desnudo y descubier-to a los ojos de aquel a quien debemos dar cuenta.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, al salir Jesús de camino, un hombre corrió a preguntarle, arrodillándose ante él: «Maestro bueno, ¿qué tengo que hacer para alcanzar la vida eterna?». Jesús le dijo: «¿Por qué me llamas bueno? El único bueno es Dios. Ya conoces los mandamientos: No matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no levantarás falso testimonio, no estarás, honra a tu padre y a tu madre». Él dijo: «Maestro, todo eso lo he guardado desde mi juventud». Jesús lo miró con amor y le dijo: «Te queda una cosa que hacer: Anda, vende todo lo que tienes, dáselo a los pobres y tendrás un tesoro en el cielo. Después, ven y sígueme». Al oír esto, el joven se fue muy triste, porque tenía muchos bienes. Jesús miró alrededor y dijo a sus discípulos: «¡Qué difícilmente entrarán en el reino de Dios los que tienen riquezas!». Los discípulos se quedaron asombrados ante estas palabras. Pero Jesús les repitió: «Hijos, ¡qué difícil es entrar en el reino de Dios! Es más fácil que un camello pase por el ojo de una aguja que un rico entre en el reino de Dios». Ellos, más asombrados todavía, se decían: «Entonces, ¿quién puede salvarse?». Jesús los miró y les dijo: «Para los hombres esto es imposible; pero no para Dios, pues para Dios todo es posible.»

COMENTARI

La millor pregunta

Bon mestre, què haig de fer per heretar la vida eterna? Preguntant què haig de fer, aquell home reconeix que alguna cosa ha de fer, i parlant d'heretar la vida eterna, confessa que en definitiva la vida eterna serà regal. Ni do diví sense esforç humà; ni mèrit humà sense regal de Déu.

La resposta de Jesús és genial: *Ja saps què diuen els Manaments*; és a dir, no pots al·legar ignorància. Menys encara nosaltres a qui, en l'etapa final de la Revelació, *el Pare ens ha parlat en la persona del Fill (He 1,1)*. *El qui es la Paraula es va fer carn (Jn 1,14)*: el seu missatge és de debò *Paraula de Déu viva i eficaç*; més penetrant que una espasa de dos talls.

És font d'aquella saviesa que Salomó confessa *preferir-la a ceptres i trons i, comparada amb ella, tenir la riquesa per no-res*; sobretot és do de Déu: *vaig pregar Déu i em vingué l'esperit de Saviesa*.

Més encara: Jesucrist, Messies crucificat, és la Saviesa personificada perquè *és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats (1Cor 1,24)*.

Tot això ja ho he complert des de jove: amb la primera etapa reeixida, Jesús *se'l mirà amb afecte* i per afecte li digué: *Encara et falta una cosa. Vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres. Després vine amb mi*. Jesús, que *estima fins l'extrem (Jn 13,1)*, vol un amor a la seva alçada i li demana *vendre tot el que té i donar-ho als pobres*: no per quedar empobrit sinó per *tenir un tresor en el cel* i així quedar capacitat per *venir amb Jesús*.

L'atònita pregunta dels deixebles (*I qui es podrà salvar?*) recorda com *als homes els és impossible* sostreure's a la seducció del diner. Només Déu pot omplir el cor humà amb valors que porten a la salvació.

Mn. José Luis Arín